USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **T. P.,** zastoupená Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. OAM-182/LE-LE18-ZA14-R2-2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2017, č. j. 46 Az 1/2017 – 30,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je občankou Arménské republiky, do České republiky přicestovala společně s manželem a synem podruhé poté, co pobývala s rodinou v Nizozemí a neuspěla tam s žádostí o azyl. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla obavy z nebezpečí ze strany arménských státních orgánů v důsledku politického stíhání jejího manžela. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podala dne 30. 8. 2012 a žalovaný ji rozhodnutím ze dne 31. 10. 2013, č. j. OAM-182/LE-LE18-ZA08-2012, zamítl. Toto rozhodnutí napadla žalobou a Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) je zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Po opětovném projednání žalovaný žádost žalobkyně v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) znovu zamítl.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně v žalobě pouze

uvedla odkaz na ustanovení právních předpisů, nicméně ten nelze bez dalšího považovat za způsobilou žalobní námitku. Žalobkyně však v doplnění žaloby některé z nedostatečně vymezených žalobních námitek rozvedla a tyto doplněné námitky byly meritorně projednány. Krajský soud neshledal, že by žalobkyně byla se svou rodinou pronásledována z azylově relevantních důvodů soukromou osobou napojenou na státní orgány. Policejní předvolání jejího manžela a dcery nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť manžel měl být obviněn z trestného činu a žalovanému nepříslušelo posuzovat oprávněnost takového obvinění. Manžel žalobkyně a její dcera mohli využít služeb advokáta, a proto u nich není znemožněn přístup k ochraně před postupem policie. Krajský soud rovněž nepřisvědčil námitce, že tvrzení žalovaného, že se žalobkyně měla obrátit na státní orgány, není podloženo důkazy, jak policie a státní orgány postupují v podobných případech. Žalovaný obstaral několik vládních i nevládních zpráv o situaci v Arménii, ze kterých dovodil, že policie podléhá kontrole speciálních orgánů. Obvinění mají právo na obhajobu advokátem a v zemi působí řada nevládních organizací, které poskytují právní ochranu. V Arménii proto není vyloučena možnost domáhat se ochrany základních lidských práv a svobod. Krajský soud považoval shromážděné podklady za dostatečně věrohodné i aktuální a v úvahách žalovaného neshledal rozpory. Krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku týkající se obavy z návratu kvůli problémům s Jezídy. V napadeném rozhodnutí se žalovaný touto obavou zabýval a neshledal ji oprávněnou. Žalobkyně se v průběhu správního řízení zmínila pouze o tom, že její manžel se nevrátil z obchodního jednání s Jezídy, načež se obrátila o pomoc na policii, avšak na žádost svého manžela vzala trestní oznámení zpět. Z výpovědi žalobkyně tedy neplynulo, že by byla Jezídy pronásledována a nemohla využít pomoci arménských orgánů.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[4] Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatelka shledává v tom, že závěry žalovaného jsou v rozporu se shromážděnými podklady. Tyto podklady jsou interpretovány jednostranně a jsou vybírány pouze pasáže, které vykreslují Arménii téměř jako perfektní zemi. Ze shromážděných zpráv plyne, že mučení a špatné zacházení s obviněnými je stále závažným problémem, přístup k advokátovi zůstává zejména na začátku vazby problematický a stále přetrvává nedostatečně účinné vyšetřování stížností na závažné porušení lidských práv. Případ manžela stěžovatelky by tak nemusel být řešen nestranně a nelze vyloučit hrozbu vážné újmy.

[5] Stěžovatelka uvádí, že v průběhu azylového řízení jednoznačně identifikovala svou obavu a politický aspekt pronásledování, přičemž se výslovně vyjádřila v tom smyslu, že její pronásledování je fakticky odvislé od problémů manžela. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž byly problémy v Arménii, které vznikly v důsledku neochoty

nadřízeného jejího manžela zaplatit za zboží, jehož dodání zajistil. Hlavní osobou v pozadí, která si dodávku zboží objednala a následně ji odmítla zaplatit, byl bratr arménského prezidenta. Manžel se také dostal pod tlak skupiny Jezídů, od kterých byla zakázka objednána. V rámci řešení této situace podal manžel na bratra prezidenta žalobu. Jejich rodinu poté začali pravidelně navštěvovat policisté a vše vyústilo ve falešné obvinění manžela z obchodu s drogami. Příbuzní byli v době jejich nepřítomnosti opakovaně předváláváni na policii, přičemž matka stěžovatelky a bratr jejího manžela zemřeli na infarkt po pobytu na policejní stanici. Stěžovatelka je přesvědčena, že tlak na její rodinu má politický charakter, neboť před těmito událostmi neměla rodina žádné problémy s arménskými orgány. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z okolností případu neplyne, že by stěžovatelka byla v důsledku trestního stíhání pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod. Dle stěžovatelky však azylově relevantní trestní stíhání nemusí být vedeno pouze pro uplatňování těchto svobod, ale rovněž i pro aktivitu, která s politikou souvisí. Touto aktivitou je i nesouhlas s postupem bratra prezidenta v obchodní záležitosti a může tak být považován za projev politického názoru. Pokud by uváděné skutečnosti nesvědčily udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, měly by postačovat k přiznání humanitárního azylu. Žalovaný však nedostatečně zdůvodnil využití správního uvážení v otázce udělení tohoto typu mezinárodní ochrany a pouze konstatoval, že na přiznání není právní nárok. Krajský soud poté postup žalovaného nesprávně posoudil.

[6] Stěžovatelka rovněž namítá, že nebyla náležitě posouzena možnost udělení doplňkové ochrany, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav a její tvrzení byla bagatelizována. Stěžovatelce v případě návratu hrozí nebezpečí z důvodu sporu jejího manžela s bratrem prezidenta, který vyústil v účelové trestní stíhání manžela i praktik policie vůči rodinným příslušníkům stíhané osoby a krajský soud ani žalovaný se tím přezkoumatelným způsobem nezabývali. Ve správním spise je založeno množství zpráv, které potvrzují stálé nedostatky v ochraně lidských práv a v justičním systému, jakož i používání násilí ze strany policejních složek. Negativní závěry o fungování arménských orgánů činných v trestním řízení (mučení při výslechu, nátlak na svědky a další) plynoucí z těchto zpráv nebyly žalovaným a krajským soudem prakticky reflektovány. Krajský soud poukázal na to, že v Arménii funguje standardní justiční systém, avšak nezávislé fungování justice je sporné, tím spíše, pokud se jedná o konflikt s rodinou prezidenta. Závěr krajského soudu, že se žalovaný situací v Arménii náležitě zabýval, tak stěžovatelka nepovažuje za dostatečný, neboť provedené posouzení nekoresponduje s realitou.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. V průběhu řízení bylo zjištěno, že stěžovatelce v zemi původu nehrozí pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Stěžovatelka opakovaně odkazovala na potíže manžela, kterému však mezinárodní ochrana rovněž nebyla udělena. Popisované potíže manžela vycházely pouze z obchodního sporu mezi dodavateli a odběrateli zboží bez politického podtextu. Stěžovatelka také sdělila, že byla předvolána policií k výslechu, avšak tento úkon nelze považovat za formu pronásledování ze strany policejních orgánů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval i problémy s Jezídy a zjistil, že stěžovatelka v dané souvislosti podala trestní oznámení, avšak následně je na manželovu žádost vzala zpět, proto nelze tvrdit, že by příslušné státní orgány rodině odmítly pomoci. Lze připustit, že v

Arménské republice není ve všech oblastech života dodržování lidských práv na požadované úrovni, avšak každou žádost je nutno posuzovat individuálně. Žalovaný také uvádí, že námitky směřující proti neudělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany stěžovatelka neuplatnila v žalobě ani v jejím doplnění.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil, že stěžovatelka podala žalobu, v níž neuvedla žádná konkretizující skutková tvrzení, pouze odkázala na právní úpravu, která měla být porušena. Doplnění žaloby podala až po uplynutí lhůty k jejímu podání. Před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu byly právě nedávno řešeny otázky (pod sp. zn. 10 Azs 65/2017 a 3 Azs 66/2017) týkající se vymezení žalobních bodů v azylových řízeních a procesního důsledku v případě, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, proto bylo třeba vyčkat výsledku.

[10] V usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shledal, že otázka vymezení žalobních bodů již byla dříve před rozšířeným senátem rozhodována a předkládající senát neměl v úmyslu se od této judikatury odchýlit. Rozšířený senát proto zopakoval, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované tvrzení. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, nýbrž se musí jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). V usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k těmto závěrům: „I. *Uplatnění alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu nepředstavuje podmínku řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale zvláštní náležitost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona. Absence takovéto náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 téhož zákona. Soud pro odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývající části lhůty pro podání žaloby. II. Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas. III. Neuplatní-li žalobce ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), soud žalobu odmítne podle § 37 odst. 5 téhož zákona.*“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již vyslovil svůj názor v obou řízeních, kvůli kterým bylo toto řízení přerušeno, proto rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem I., že se v řízení pokračuje.

[11] Na základě uvedených judikaturních závěrů zhodnotil Nejvyšší správní soud průběh řízení před krajským soudem. Napadené rozhodnutí stěžovatelka obdržela dne 30. 12. 2016. V žalobě podané dne 4. 1. 2017 vymezila zákonná ustanovení, která měl žalovaný porušit, avšak již neuvedla žádnou konkretizující skutkovou či právní argumentaci vztahující se k jejímu případu. Žaloba tak dle výše uvedené judikatury neobsahovala žádný žalobní bod dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a krajský soud měl stěžovatelku vyzvat k odstranění nedostatků. Krajský soud však stěžovatelku nevyzval, ačkoliv od podání žaloby do uplynutí lhůty k jejímu podání zbývalo ještě 12 dní a bylo proto pravděpodobné, že by mohla být včas doplněna. Doplnění a upřesnění žalobních bodů stěžovatelka krajskému soudu sama podala dne 10. 2. 2017. Za daných okolností krajský soud pochybil, neboť stěžovatelku dle § 37 odst. 5 s. ř. s. nevyzval k doplnění, přestože k tomu měl dostatečný časový prostor. Dle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plynoucích z již citovaného rozsudku č. j. 3 Azs 66/2017 – 31 by postup krajského soudu měl vést ke zrušení napadeného rozsudku, aby mohl stěžovatelku vyzvat k doplnění žaloby v odpovídajícím časovém prostoru, který by původně měla. Jelikož však byla žaloba doplněna spontánně i přes chybějící soudní výzvu, nepovažuje Nejvyšší správní soud tento postup nyní za účelný, neboť jeho výsledkem by mělo být pouze doplnění již doplněné a meritorně projednané žaloby. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s.

[12] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Stěžejní důvod přijatelnosti kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka v tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, nepřihlédl k jejím tvrzením a jednostranně vyložil obsah shromážděných zpráv v její neprospěch. Žalovaný v průběhu azylového řízení obstaral následující materiály zabývající se situací v Arménii: Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016; Zpráva komisaře pro lidská práva Rady Evropy z 10. 3. 2015, zprávy z Infobanky ČTK (z 1. 8. 2016 a 16. 5. 2016), Informace MZV ČR ze dne 2. 11. 2016, č. j. 128606/2016-LPTP, a ze dne 2. 6. 2016, č.j. 103508/2016-LPTP, a Trest smrti Amnesty International z dubna 2016, vůči nimž stěžovatelka nic nenamítala. Z těchto zpráv žalovaný dovodil, že situace v Arménii není ideální a dochází k pochybením v některých oblastech ochrany lidských práv, nicméně není vyloučena možnost domáhat se ochrany u mocenských orgánů státu. Žalovaný zprávy nehodnotil jednostranně, ale provedl logické a komplexní posouzení situace v Arménii, které vychází ze zjištění plynoucích z těchto zpráv. Shromážděné zprávy také poskytují dostatečný podklad pro zjištění skutkového stavu věci, neboť se jedná o soubor nejenom

ministerských dokumentů, ale i zpráv nevládních organizací, které ve svém souhrnu dostatečně osvětlují situaci v Arménii v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný rovněž neopomněl vypořádat tvrzení stěžovatelky učiněná v průběhu pohovorů. Tato tvrzení se odrazila v odůvodnění napadeného rozhodnutí (což dokládá například posouzení současné situace dcery stěžovatelky, která se vrátila z Nizozemska zpět do Arménie, viz str. 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se tak při shromažďování a hodnocení podkladů nedopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad na postavení stěžovatelky.

[14] K otázce konfliktu s bratrem prezidenta a účelového trestního stíhání, které mělo být jeho důsledkem, Nejvyšší správní soud uvádí, že se problematikou trestního stíhání již zabýval ve své judikatuře. V rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.*“ Ze shromážděných podkladů neplyne, že by v průběhu trestního řízení v Arménii byl obviněným zcela odepřen přístup k ochraně, neboť mohou využívat služeb advokáta a to i prostřednictvím neziskových organizací. Je pravdou, že v některých případech docházelo k pochybením (zejména na počátku policejní vazby, viz Zpráva komisaře pro lidská práva založená ve správním spise), nicméně ze shromážděných podkladů nelze dovozovat, že by se tak dělo opakovaně a nejednalo se o excesy. V posuzovaném případě byl manžel stěžovatelky obviněn z nezákonného nakládání s drogami. Nejvyšší správní soud nemůže posoudit oprávněnost či účelovost tohoto trestního stíhání. Ze skutečností zjištěných v průběhu azylového řízení však neplyne, že by trestní stíhání doposud probíhalo nestandardním způsobem. Z ničeho rovněž nevyplývá, že by manželu stěžovatelky či jí samotné, pokud by se dostavila na policejní stanici k výslechu, byly odepřeny služby advokáta a znemožněna právní pomoc při jednání s orgány činnými v trestním řízení. Pro posouzení udělení mezinárodní ochrany je také podstatné, že stěžovatelka sama obviněna nebyla a z jejích vyjádření neplyne, že by jí obvinění mohlo hrozit. Rovněž lze konstatovat, že dcera stěžovatelky, která byla předvolána policií kvůli podezření ze stejné trestné činnosti jako manžel stěžovatelky, se vrátila po neúspěšné žádosti o azyl z Nizozemska zpět do Arménie, nemá v zemi původu žádné potíže se státními orgány, ačkoliv se před nimi neskrývá a žije u sestry stěžovatelky. Zdravotní problémy rodinných příslušníků (úmrtí matky stěžovatelky a bratra jejího manžela), které měly souviset s výslechem a pobytem na policejní stanici, také neprokazují trvající hrozbu pro stěžovatelku. Pobyt na policii může být zajisté stresujícím faktorem (a

to i tehdy, pokud je výslech či jiný policejní úkon proveden řádným a zákonným způsobem), který může přispět ke zhoršení zdravotního stavu (zejména u srdečních onemocnění). Stěžovatelka v průběhu řízení neuvedla, že by výslechy byly provedeny nestandardním či nezákonným způsobem, který by mohl nasvědčovat účelovému trestnímu stíhání. Úmrtí rodinných příslušníků tak nelze s postupy policie bez dalšího spojovat. V průběhu azylového řízení tudíž nevyšlo najevo, že by tvrzené potíže pramenící z trestního stíhání manžela, které mohou ovlivňovat i stěžovatelku a její rodinu, dosahovaly takové intenzity, aby mohly být relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Lze doplnit, že žalovaný správně reflektoval i to, že stěžovatelka po krátkém a bezproblémovém vnitřním přesídlení cestovala z Arménie přes řadu zemí (mj. Polsko, Českou republiku), aniž by požádala o mezinárodní ochranu, s tím, že zamýšlela usadit se s rodinou ve Velké Británii, což nasvědčuje tomu, že potřeba dostat se z důvodu váženého ohrožení pod ochranu jiného státu nebyla tak silná.

[15] K otázce nebezpečí, které má stěžovatelce a její rodině hrozit od skupiny Jezídů, s nimiž její manžel obchodoval, lze uvést, že Nejvyšší správní soud se k působení soukromých osob již opakovaně vyjádřil a například v rozsudku ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004 - 43, uvedl, že „*za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu*“. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se sice týká výslovně pojmu pronásledování, nicméně totožné požadavky klade zákon o azylu i na otázku posouzení hrozící vážné újmy v případě návratu do vlasti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62). Stěžovatelka pomoci ze strany orgánů veřejné moci nevyužila, neboť sice podala trestní oznámení na skupinu Jezídů, které však vzala zpět, a proto vůbec nevyužila všech prostředků ochrany, které arménský právní řád nabízel, tudíž nelze dovozovat, že by taková ochrana nebyla poskytnuta nebo by byla neúčinná.

[16] Námitky týkající se humanitárního azylu stěžovatelka uplatnila poprvé až v kasační stížnosti, a proto jsou nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu